

Ett nytt nådens år.

Det är en stor glädje för en kyrkokristen när man får flytta snöret i sin psalmbok från Domsöndagen i slutet av evangelieboken till början igen och första söndagen i Advent. Det betyder att man får börja ett nytt nådens år från Herren (Luk. 4:19). Att ännu en gång få vara med i det nya som kommer när Herren kommer i sin kyrka fyller en med glädje och tacksamhet.

Och detta är trots allt större än allt elände som övergår världen. Krigets fasor är över oss, värre än på många decennier. Ett fullskaligt anfallskrig från Putins Ryssland över Ukraina suger all kraft både ur Ukrainas drabbade folk och ur Ryssland själv både resursmässigt och moraliskt. Ett nytt krig i Mellanöstern, startat av Hamas vidriga terroråd, men som nu som en ondskans oundvikliga självklarhet drabbar både israeler och palestinier, fyller våra tankar med oro och uppgivenhet varje dag. Som vanligt är det den lilla människan som får ta det största lidandet och utsattheten. Vi fylls av vanda och förtvivlan.

Kanske är inflation och ständigt ökande priser på vardagens nödvändigheter i jämförelse med krigets fasor en banalitet knappt värd att nämnas, men det är dock också en del av den verklighet vi fick. Och höjda räntor hindrar många unga att skaffa sig ett eget boende samtidigt som många som tagit sina lån ligger sömlösa för att inkomster och utgifter inte går ihop. Och nu kommer vintern och kylan och elpriserna, som de flesta av oss längre tillbaka knappast tänkte på och faktiskt knappast behövde tänka på, har gett en ny anledning till ständig oro. Och alla har faktiskt inte råd att hålla sig varma.

Alla frågor som rör klimatet ger också osäkerhet och oro. Det är så stort. Det kanske hotar hela vår tillvaro. Vi kanske inte har det i vår hand trots alla siffror och mätningar och politiska beslut.

Det finns mycket mer. Splittring av sällan skådat slag i många länder och mellan länder och kulturer. Upplösning av mönster och normer som varit gemensamma i många generationer. Organiserad brottslighet av sällan skådat slag. Signaler om inte minst ungas psykiska ohälsa. Osv. osv.

Inte konstigt om vi undrar om det är i yttersta tiden vi befinner oss. Då behöver vi läsa om detta på nytt för att begrunda och tyda tecknen. Då behöver vi framför allt vara beredda och vaksamma så som Jesus gång på gång talar om det. Då skall vi också följa Martin Luthers motto om att plantera vårt äppelträd om det så var den sista dagen, dvs. vi släpper aldrig det vanliga livet och dess omsorger vad som är händer.

Är det den yttersta tiden betyder det att Herren är nära. Då får vi lyfta våra huvuden och glädjas att han kommer som Segrare och Frälsare och upprättar sitt rike. Är det ytterligare ett varv kvar, som det varit många gånger under två tusen år, betyder ett nytt nådens år dock att frälsningen är oss närmare än då vi kom till tro (Rom. 13:11).

Vad som än händer gäller: Herren kommer! Och hans namn skall ge folken hopp (Matt 12:21) Jesus är världens hopp! Det är vårt hopp och vår bekännelse. Därför fortsätter vi med frimodighet och förtröstan på Herren och ser fram mot ett nytt nådens år. Vår vision förblir en kyrklig samling kring Bibeln och bekännelsen.

I år är det också 25 år sedan Kyrklig samlings förste ordförande, biskop Bo Giertz gick bort. Han dog den 12 juli 1998, som det året var Apostladagen. Jag minns när jag fick höra det och genast tänkte på

detta sammanhang. Apostladagen! När han skulle lämna Göteborg för Djursholm var vi några som besökte Bo Giertz för att ta avsked. Det var Gustav Börjesson, min käre svärfar, min gamle kamrat Bengt Johansson och Hans-Olof Hansson, domprosten. Vi samtalade länge och ivrigt. Gustav frågade Bo vad som fick honom att göra det gigantiska arbete som det var att själv översätta hela Nya testamentet och sedan skriva kommentarer till hela NT. Om översättningen sa han att han inte hann vänta på det som sedan blev NT 81 och sedan sa han om hela saken: "Jag ville göra det för att folk också i framtiden skulle kunna läsa Bibeln så som vi fått den och läst den". När vi skulle skiljas sa den gamle biskopen: "Bröder, jag tror de måste bli sämre innan det blir bättre." Det fanns ett vemod men också en fast förvisning om att det kommer att bli bättre. När Anna-Karin och jag besökte Torpa i somras och sökte upp gravstenen stod vi länge i begrundan över den unga hustrun Ingrid, som dog några dagar efter sonen Martins födelse 1942 och den unge komministern som med iver predikat evangelium och mött människorna i Torpa i livets alla förhållanden. Där i en liten landsförsamling lades grunden till ett liv till välsignelse för så många. När han blev biskop sammanfattade han allt i sitt motto: "Verbum crucis Dei virtus; Talet om korset är en Guds kraft-" (1 Kor. 1:18)

De varmaste hälsningar till er alla, kära vänner!

Låt oss i tacksamhet ta emot ett nytt nådens år från Herren!

Anders Reinholdsson

Ordförande i Kyrklig samling, prost